

Col·lecció: **sambòrik**, núm. 2

© del text: **Carles Cano**

© de les il·lustracions: **Paco Giménez**

© d'aquesta edició: **Perifèric Edicions**

Sèquia de Montcada, 13. 46470 Catarroja

Telèfon: 609 426 131

Fax: 961 270 038

correu electrònic: periferic@periferic.es

www.periferic.es

La edició: **abril de 2008**

Disseny gràfic de la col·lecció: **Paco Giménez**

Coordinació tècnica: **Àfrica Ramirez Olmos**

Assessorament lingüístic: **Maria Quiles Ruiz**

Impressió: **Gráficas Díaz Tuduri, SL**

ISBN: 978-84-92435-00-5

Depòsit legal: V-??????

**perifèric
edicions**

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà,
sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les
citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Contes d'ahir i de sempre

Carles Cano

Il·lustracions de
Paco Giménez

Per a Ana, la meua cunyada, que em duïa a veure els
xucla-algues al botànic, amb els genolls fets un Sant Llàcer.

Al meu nebot Guillermo.

El gegat tacatot

Això va anar i era un gegant que vivia en una caseta en mig del bosc. No era una caseta d'aquelles de xocolata amb les parets de torró, la teulada de galetes i les finestres i la porta de caramel, no. Era una caseta de troncs i punt. Més bé desastrada i amb poca traça. I és que el que l'havia construït, el mateix gegant, era la persona més desastrada i pocatraça que us pugueu imaginar. Per acabar-ho d'adobar sempre anava ple de taques de cap a peus, de dalt a baix i de costat a costat, és a dir tot ell en tota la seua extensió o superfície. I la cosa pitjor és que no només ell anava ple de taques sinó que, qualsevol cosa o persona que estiguera al seu costat, acabava de la mateixa forma.

En un principi a tot el món li feia gràcia i reien divertits quan li queia la salsa de tomaca per damunt, o quan escampava les copes de vi i el seu contingut pels vestits i camises dels comensals en intentar espantar una mosca, però a poc a poc les fades, els donyets, les bruixes, els gnoms i la resta de la gent màgica del bosc que organitzaven totes les vesprades uns berenarots de xuclar-se els dits, deixaren de convidar-lo. La gota que féu vessar el got, o en aquest cas la tassa, fou quan es va celebrar la Gran Festa de la Xocolata, on la cosa acabà com si es tractara d'un berenar de bantús.

Els animals del bosc i la gent del poble també havien deixat de passar per sa casa, ja que segons el que estiguera fent, així podies acabar tu. I no era gens estrany trobar-te pel bosc un ós blau, del mateix color que la porta de sa casa, o una gallina tota enquitranada, com la seua terrassa o a l'alcalde amb una condecoració d'espaguetis i carn en salsa. A més, les taques eren tan enormes i persistents que moltes vegades no se n'anaven ni amb encantaments.

De manera que el pobre gegant Tacatot, que era com ja el coneixia tot el món encara que es deia

Joanot, es va quedar completament i absolutament sol. I encara que a tots els feia molta pena, perquè la seua generositat i bondat eren conegudes de tots, no gosaven acostar-se als seus dominis.

Però clar, no podem deixar-lo al pobre ahí sol amb les seues taques i ja està, no? Ah, clar, ja ho tinc! Mireu, en molts contes apareix una velleta o un nan que té la clau, la solució del problema, de manera que de seguida la fem aparéixer: Firulirulí! Firulirulà! Ací està!

Un bon dia aparegué pels voltants de la caseta del gegant una velleta, molt menuda, encorbada i amb la roba tota esquinçada. El gegant en veure que s'acostava li va dir:

–Alerta bona dona! No us acosteu, sóc molt maldestre i segur que us tacaré tota.

–Bah! Que m'importen unes taques més o menys –digué la velleta mirant-se el vestit que, efectivament, ja anava prou tacat i sense deixar d'olorar el saborós menjar que preparava el gegant.

–Bo, acosteu-vos doncs i tastareu açò i segur que el vostre vestit també –digué entre riallades, ben content perquè feia molt que no xarrava amb ningú.

El gegant, per suposat, la va posar perduda d'arròs amb fesols i naps que era el que havia cuinat per a dinar aquell dia, i li tirà mitja botella de vi per damunt, però també va aplacar la seua fam que era pregona i antiga: una vegada ben sucata el plat i després d'haver llançat tres o quatre... sospirs! O què us

pensàveu? Era pobra, però educada. I agraïda, un dinar com aquell i una persona tan amable com el gegant, bé mereixien una petita recompensa.

Bé, una vegada havent sospirat, amb els ulls mig clucs, com recordant-se'n del platàs que s'havia empassat li va preguntar al gegant, més per deixar-lo parlar que per altra cosa, perquè es veia de lluny quin era el seu problema.

–Què t'angoixa xicot?

–Sóc un desastre total i absolut, mireu com us he posat! I això succeeix sempre, ningú vol estar al meu costat, perquè tots acaben tacats, fets una porcada. Ah, si poguera llevar-me de damunt aquesta maledicció!

–Jo podria ajudar-te.

–De veritat? Podries fer que mai més tacara?

–No. No he dit això. Una maledicció és una maledicció i costa molt de llevar; a més si te la llevara, la bruixa que la va llançar podria tornar-se contra mi, però el que sí es pot fer és reutilitzar. He dit que podria ajudar-te, no fer miracles. Per què no vens les teues taques?

–Què queeee? Ha!, Ha!, Ha! Es veu que el vinet us ha fet efecte. Perdoneu que em riga, però és la idea més destarifada que he sentit mai. Qui anava a voler una taca? I, per a què? Ha! Ha! Ha!, vendre les taques... Quina ocurrència!

–Tens pintura? –va dir la velleta sense immutar-se.

–Eh... pintura? De quin color?

–De tots els colors que tingues.

El gegant va traure deu o quinze pots de pintura de diferents colors i la velleta, en un tres-i-no-res, amb una gràcia especial, començà a tirar-los contra la casa. En acabar tenia uns colors tan fantàstics i alegres que feia goig mirar-la.

–Trau tots els teus llençols –li va ordenar la velleta.

–És que... em fa vergonya... estan tots tacats.

–Tu trau-los i no patisques.

El gegant va traure tot el seu aixovar del llit que es limitava a dos parells de llençols. La velleta els va partir en huit trossos cadascun, i encara així eren trossos enormes, ho va estendre tot als fils d'estendre la roba i amb tres o quatre destres brotxades de diversos colors, va deixar la tela amb uns colors llampants, lluminosos, increïblement alegres. Després li va allargar les brotxes i els pots de pintura i li va dir:

–I ara tu. Ja saps com es fa.

I ell començà a tacar els improvisats llenços a la babalà, sense ordre ni concert, amb una energia

desbocada; i també quedaren tan alegres i bonics com el de la velleta: era una delícia mirar-los. Li semblava mentida que ell haguera pogut fer aquelles combinacions de color, que aquelles taques estigueren tan ben disposades. Alguna cosa havia fet aquella dona per a que ara les seues taques s'organitzaren tan perfectament.

12 –Ara mateix els poses un marc i te'n vas al poble a vendre-les. I no solament vas a vendre quadres o pintura per a les cases, no. També pots vendre taques negres de tinta per a lleis injustes, taques de pastís de merenga per a gent estúpida, magnífiques taques de xocolata per a vestits que no ens agraden i ens han obligat a posar-nos; taques menudiues en forma de piga per a nits enamorades, taques de girafa per a girafes que hagen posat massa lleixiu en el vestit dels diumenges i moltes més. Totes les taques del món estaran a la teua disposició, jo t'atorgue aquest poder, perquè jo sóc: tatxan! La bruixa de les taques!

Al mateix temps que deia açò havia tret una vareta d'avellaner tota entortolligada i l'havia brandada en l'aire de manera que unes taques de

colors s'escamparen pel prat deixant totes les flors i els arbustos pintats dels colors més brillants i estrambòtics.

I així va ser com s'inventà la pintura abstracta i com el gegant començà a vendre taques de tots els colors, formes i grandàries. Que tant servien per a convertir un robinós cotxe blanc en un flamant cotxe-vaca últim model, com transformar una camisa tacada de vi en una preciosa camisa color vi de Burdeus. La gent, és clar, va tornar a estimar-lo i a voler estar en companyia seua, perquè la majoria de les seues taques eren molt útils, i a més, la major part les regalava. I les que no eren tan útils, la gent li les perdonava bonament.

I així va ser com, passant el temps, el gegant va conèixer una geganta molt endreçada i neta, amb la qual ni es va casar ni feren bona lliga, ni res, perquè eren com l'aigua i l'oli, però en el poble, que ara ha canviat el nom i es diu Taquetes de la Porquerola, van fer una fundació amb un banc de taques a iniciativa de Joanot. Ara és la principal indústria, ja que tots els dies reben milers de peticions d'arreu el món, reclamant taques per a arreglar tota classe de

problemes, o simplement per decorar una paret, un edifici o un vestit. I és que una bona taca, de vegades, pot fer meravelles. No necessitaràs tu cap taca, veritat?

I conte contat
Ja està acabat
Si menges xocolata
Ja t'has tacat!